

LV. 1

Pintér Pálné, Kapoly származásu, Tihanyi ~~lakos~~ meséi.

Egyszer volt, hol nem volt, a palacsinta hegyen is túl, ahol egy tarka farkú malac túr, ott lakott egy szegény pásztor család.

Ennek a pásztor családnak vót 6 szép fia, s egy gyönyörű szép lánya.

Ennek a lánynak ugy ragyogott a szeme, akár a gyertyák sem gyujtották vóna kis házikóban. Mert beragyogták a leány szemei. El is nevezték világszép Rebekának. Ez a világszép Rebeka amilyen szép vót, olyan ügyes vót. Olyan csavaros esze vót, hogy senki se tudott rajta kifogni. Mindenkire megtudott felelni, no iskolába keveset járt. Azt mondta, akinek nincs esze, az ugysis hiába jár iskolába, ott sem tudnak neki adni. Akinek pedig van esze, minek járjon oda sokáig, elég ha írni, olvasni tud, minek az a sok irka-firka.

Liba legeltetés közben ha unatkozott fogta a pálcát, amivel hajtani szokta a libákat és a porba elkezdett rajzolgatni. Olyan kacskaringós szarvu kosokat rajzolt, hogy bármelyik birka kisasszony beleszeretett volna. No meg azok a kunkorodott farku malacok sem voltakám kutyák.

Elég az, hogy bármit rajzolt, rá lehetett ismerni, hogy micsoda. Ha tehénét rajzolt, sosem rajzolt a szarva közé a tőgyét. Amikor pedig bőgatyás csikós legényt rajzolt, arra sem mondhatta senki, hogy ugy áll rajta, mint tehénem a gatyá. De nem ám. Mondogatták is a szomszédok, ez a Rebeka még viszi valamire. Így hát nem csoda, ha a falu legmódosabb legánye bele szeretett. De csak titokban, mert a lánnyal beszélni, ne hogy a szülei megtudják, nem lehetett. Mert akkor, aztán lesz haád el hadd.

Csak esténként, a pincétől haza jövet be vett egy kis bátoritót ha oda ért a Rebekák sөvényihez, ott rá zendített a nótára, mindig ezt dalolta:

Hej Rebeka, Rebeka, drótra jár a dereka,

Édes rózsám gyere ki, várlak a kiskapuba.

Mikor ezt meghallotta Rebeka, szaladt is ki boldogan. Ott várta a kedvese a kapu mellett, akkorákat sóhajtvá, hogy egy szél malmot is elhajtott volna. Egyre azt sóhajtozta: Hej szivem szép Rebekája csak ne lennél ilyen szép, ilyen szegény ne volnál, vagy pedig én ne lennék gazdag;

Mert addig soha nem engedik meg a szüleim, hogy feleségül vegyelek.

Nem baj, felelte a lány. Tudod mit? Elmegyek szerencsét próbálni, azt mondják furfangos eszü vagyok, hátha hasznát veszem. Addig vissza sem jövök, amig olyan gazdag nem leszek, mint te vagy. De megváród-e mig vissza jövök? Nem kell nekem rajtad kívül senki, világszép Rebekám, felelte a legény. Akkor hát Isten áldjon galambom, Jóskám. Én még az éjjel utra indulok, mire a hajnalcsillag felkel, én már erdön mezön túl járok.

Járj szerencsével, szivem, szép Rebekám, megölelte, megcsókolta a leányt, Elbucsuzott kedvesétől, s szomoruan indult haza felé. Rebeka pedig bement a szüleihez, s azt mondta: Kedves, jó szüleim. Én most itt hagylak benneteket, elmegyek szerencsét próbálni. Nem maradhatok tovább veletek. Nem kérek

2.
egyebet, csak a Gazsi szamaramat aggyátok nekem, hogy legyen mire felülni, ha elfáradok. Visszajövök, meghálálom. Még ma éjjel elmegyek, hogy senki ne lássa merre megyek. Jól van lányom, eredj járj szerencsével, mondta könnyes szemmel az anya. Elbucszott Rebeka a szüleitől, testvéreitől, a kis batyuját össze kötötte, s ment a Gazsiért, a fészert alá. Batyuját rá kötötte a Gazsi nyakára, és a szél irányába útnak indult. Mentek, mendegéltek árkon-bokron át, még az erdei vadak is csodálkozva nézték, hogy hová mehet ez a ragyogó szemű szép lány.

Az egyik fa ágon egy kan bagoly is így csodálkozott: Hu, hu, de gyönyörű egy vászon cseléd.

A másik fán pedig a varjú mondogatta: Kár, kár, összekarcolják a tövisek ezt a szép lányt.

Ahogy mendegéltek az erdőben, egyszer csak keserves sirásra figyeltek fel. Tekintgettek jobbra-balra, hogy valyon mi sirhat? Egyszer csak elkiáltja magát a Gazsi: Iá, Iá, ott!

Megállt és egy fa mellé érve mutatta Rebekának, hogy ott ül valami. Oda ment a leány, hát egy kis barna mackó ült a fa mellett. Könnyhullajtva nyalogatta talpát, s könnyörgő szemekkel nézett Rebekára. Megsimogatta a lány a kis medvét, s kérde tőle: Mi bajod kis maci, miért sírsz? Az pedig mutatta a kis talpát, hogy tele ment tüskével és most nem tud talpra állni. Mindjárt segíték rajta, mondta Rebeka, s oda ment a Gazsihoz a batyuért, előkereste a tüst, s szép óvatosan kiszedegette a tüskéket a maci talpából. Közben fujdogálta is, hogy ne fájjon nagyon. Mikor az utolsót is kivette, megtörölte a maci talpát és talpra segítette.

Na kis maci, most már tudsz járni, ereggy szépen haza, mondta neki Rebeka. A kis maci megköszönte a leány jóságát és hálából egy üveg málna lekvárt adott a leánynak. Rebeka el is fogaatta, mert már megéhezett. Nyalogatott is mindjárt belőle, a többit meg bele tette a kis kosarába, amit a macitól kapott, és elindultak. Már 7 nap, 7 éjjel mentek, amikor odaérettek a Bunfordi király városához. Ahogy beértek a városkába, a harsonások azt hirdették, hogy aki megtanítja írni, olvasni az ákom-bákom királyfit, annak egy zsák aranyat ad a Bunfordi király.

Ej ha, ez nekem éppen elég vóna. Meg is kérdezte mindjárt a katonáktól, mennyi idős a király. Nősülni való? felelték a katonák. Addig hiába hoztatták melléje a világ legjobb tanárait, egyik sem boldogult vele. Még annyit sem tudott megtanulni, hogy íá.

Addig pedig nem nősülhet meg, amíg meg nem tanul írni, olvasni.

Akkor gondolt egyet Rebeka. Egy életem, egy halálom, de én eztet megpróbálom. Odakiáltott a harsonásoknak: Hé, vitéz urak, vezessetek engem a király elé, én megtatítom a királyfit írni, olvasni. Te? Ámúltak a katonák. Jól van, gyere be! Elindultak a királyi palota felé. Rebeka felült a Gazsi hátára, s úgy bakatott a katonák után, mert már igen elfáradt, a sok gyaloglásban. Mikor oda értek a palota kapuja elé, a katonák azt mondták a lánynak: Várjon addig a kapunál, amíg ő bejelenti a

királynál. Várakozott Rebeka, egyszer csak mentek ám érte a katonák, hogy mehet, várja a király. Jól van, megyek, de mi lesz a Gázsival, mert azzal mégsem állíthatok a király elé. Amíg én itt leszek, addig aggyatok neki enni, de abrakot is, nehogy legyöngüljön, mert ezen akarom haza vinni a zsák aranyat. Bement a szépséges Rebeka a királyhoz. Köszönté illendően. Felséges királyom, életem, halálom kezébe ajánlom, én megtanítom írni és olvasni a királyfit 3 nap alatt, de ez idő alatt senki ne zavarjon bennünket. Ej, de csinos jószág vagy hugám, rendben van, itt a kezem, nem disznó láb. Ha megtanítod 3 nap alatt írni és olvasni, még egy zsák aranyat adok neked. Megörült a leány, mentek a királyfi szobájába. Ott bemutatta a fiának, hogy ez az új király tanár. és magukra hagyta őket. Rebeka papírt és ceruzát tett az asztalra és elkezdett rajzolgatni. Először egy gömbölyű karikát rajzolt, utána szögleteset, aztán girbe-gömbölyűt, végül egy egyenes vonalat. Mindegyiknek alá írta, milyen. A királyfi aláírta nézte, néztemit csinálhat a tanár? Meg is kérdezte az új tanártól, hogy ez itt kicsodák? Mert a régi tanárok nem így csináltak.

Legkönnyebb írás, felelte Rebeka. Mondd szépen utánam, gömbölyű, girbe-görbe, szögletes, egyenes. Egész nap ezt mondogatták a királyfival. Másnap pedig elkezdett állatokat rajzolni. Ezekkel már több dolga volt, mert a királyfi nehezen tudta megkülönböztetni a kecskét a számartól. De mikor szépen megmagyarázta neki, amelyiknekolyan szakállas van, mint a királynak, az a kecske, a száárnak pedig akkora füle van, mint a királyfinak. Így aztán ezt is szépen megtanulta. Harmadik nap elővette a kis kosarából a lekváros üveget, amit a macitól kapott, azt mondta a királyfinak: Ma pedig írni tanulunk, mivel az olvasás már szépen megy. Dugjad szépen az ujjadat ebbe az üvegbe és csinálj ide a falra egy gömbölyű karikát, így, mint amilyen itt van, ezen a papíron. Szót fogadott a királyfi, beledugta az ujját a lekvárba, s elkezdett vele a falra rajzolni. De bizony az minden volt, csak gömbölyű nem. Ez nem gömbölyű, ez csak ákum-bákum, mondta a lány. Ráparancsolt, hogy most szögleteset rajzoljon. Ismét beledugta az ujját a lekvárba és remegve kezdett rajzolni, de ez sem sikerült. Szégyenlősen kérdezte a tanárjától: Ugye ez is ákom-bákom? Én is annak látom. Hát biz ez is az? mondta az eliden a leány. Látta hogy semmire se megy vele, így vigasztalta: Nem baj így nem írunk többet. Most pedig egy vonást húzz a falra. Ez sikerült. És mond meg, mit húztál ide a falra? Lekvárt. Mondta a királyfi. Ugy van, helyesen feleltél, oda írtad hogy lekvár, meg szépen el is olvastad. Most már mehetünk atyádhoz. De el ne feledd, azt olvassuk, amit első nap tanultunk, mindig rám figyelj, azután az állatokat olvassuk, azután pedig leírod szépen hogy lekvár és el is olvasod, úgy mint itt a falon ma.

Elindultak a Bumfordi király szobájába. Illendően köszönti Rebeka a királyt. Felséges királyom, teljesítettem a kötelességemet. megtanítottam a királyfit írni, olvasni. Csakugyan? kételkedette a király. De hát én hallani akarom a saját füleimmel, látni az én szemeimmel.

Rendben van. De kutya, aki szavát nem állja, mondáa a leány. Odatette a rajzokat a király asztalára és mutogatni kezdte sorjában. A királyfi mondta Gömbölyü, szögletes, girbe-görbe, egyenes. Utána az állatokat is elsorolta. Látta a király, hogy ezek vannak oda írva, igen megörült, hogy ilyen hamar megtanult a fia írni. Örömébe felkiállt: Bravó, bravó. Hát az irás hogy megy? Az is megy, felelte Rebeka. Elő vette köténye zsebéből a lekváro üveget és mondá a királyfinak: Ird le ide az asztalra azt hogy lekvár! Beledugta a királyfi az ujját a lekváros üvegbe, és az asztalra huzott egy vonást. Most mond meg mit irtál az asztalra, mi az ott? Lekvár, felelte a királyfi. Látja felség? Leirta, hogy lekvár és el is olvasta. Most már lejárt a tanítási időm, kérem a tandíjat. Csavaros eszed van, lányom, felelte a király. Megérdemled a jutalmadat, meg bizony. Kérlek maradj itt, ne menj el, légy a fiam felesége, kérlelte a király. Ha te leszel a felesége, nyugott szívvvel merem a trónra ültetni. De hát nekem vissza kell vinni a Gázsit a szüleimnek, felelte Rebeka. Szegény szüleimnek nincsee ennél egyebük a Gázsinnél. Nem baj, felelte a király, azonnal befogatok egy öszvért a Gázsii mellé és a két zsák aranyat elviheted szüleidnek. Mi pedig aranyos hintón megyünk érted, mire haza érsz. Nem bánom, felelte Rebeka, mivel 3 nap alatt megkedvelte a királyfit, mivel olyan hűségesen szót fogadott neki. Örömmel vitte haza a két zsák aranyat, mire haza ért, már a király is ott vót a fiával. Fölültették a világszép Rebekát a királyfi mellé, a szülei pedig a király mellé. Mentek a király palotába. Csaptak is olyan lakodalmat, egy hétig ettek, táncoltak, a menyasszonyi tortát a mackó adta lekvárral töltötték meg. Én is ettem belőle, azóta sem ettem olyan jót. Mindenki örült a szép és okos királynénak, csak a gazdag legény szomorkodott, hogy miért engedte el szerencsét próbálni. Még ma is szomorkodik, ha meg nem halt.

Szürke Cini szerencséje.

Egyszer volt, hol nem volt, a virágos kerten túl, a nagy káposztás kert kellős közepén, ott lakott a nagy családú, bölcs, szürke cincogó az összes pereputtyával. Valahányszor kimentek csemegézni a sárgarépa ligetbe, mindig figyelmeztette a gyerekeit, hogy ~~jól~~ nézzenek körül nem-e lapul a villogó szemű macska, valamelyik káposzta mellett. Azt is figyeljék meg merre vannak az alagutak bejárói, hogy veszély esetén oda menekülhessenek. Fogadták is hogy vigyázni fognak.

Egyszer hogy jól becsemegéztek a finom sárgarépából, ugrándozva mentek hazafelé. A legkisebbik kis cinike elmaradt a testvéreitől. Gondolta, körül néz, hátha talál még finomabb ennivalót a kertben. Jókedvűen szaladgált hol ide, hol oda, egészen megfeledkezett a veszélyről, amire a papája intette. Ahogy ott keresgélt a finom eper között, valamifurcsa dombot vett észre, amilyent még sosem látott. Gondolta, megnézi közelről. Oda ment hozzá és nézegette, még óvatosan meg is tapintotta az orrával. Jaj de finom puha fekhely lenne rajt, gondolta és máris indult, hogy föl megy a tetejére, s ott egy jót alszik. De alig tett pár lépést, szörnyű dolog történt. A puha hegy hirtelen megmozdult, a szegény cinit egy hegyes karmu szörnyeteg elkapta, a földre nyomta, aztán bekapta, és a hegyes fogaival fojtogatni kezdte.

Mikor már jól megkinozta, letette és pofozni kezdte a két első lábával. Utána földobta a levegőbe mintaha labda lenne, úgy dobálta.

Szegény kis szürke cini a szemét sem ~~mm~~ merte kinyitni, úgy tett, mintaha már nem is élne. Gondolatban elbucszott mindenkitől, szüleitől, cini cuni testvéreitől, Eszébe jutott, mire intette az apja. De hát ő nem látta a villogó szemét ennek a szörnyetegnek.

Persze hogy nem látta, mert aludt az eper között a cirnos cica. Csak mikor a cini rálépett a lábára, akkor ébredt föl. Ahogy ott játszott a cirnos, dobálta a cinit erre arra, meglátta a házigazdáék kicsi Rózsikája. Gyorsan felvette egy példát, és a Cirmost jól hátba ütötte. Jól megharagudott a cirnos. Mikor meglátta, hogy azt a picinyke állatot hogyan kinozta, meg is pirongatta alaposan.

Haszontalan cirnos cica, ezt mért tette, oda bent van teneked a friss tejecske, nem tudod hogy náladnál kissebbet ~~nem~~ illik bántani?

Miau, nyávogott a macska és elsompolygott annajd.

A kiálány pedig fölvette a kis cinit, megsimogatta és beletette a kötényébe. Gondolkozott mit csináljon vele, hová ássa el. Bevitte a ház mögé a virágos kertbe, letett egy szegfü bokor mellé. Ő pedig elment körül nézni, hol is lenne neki szebb és jobb helye. Végül elhatározta, hogy a rózsabokor alá fogja eltemetni.

Ment gyorsan a kis ásójáért, hogy sirt ásson a cininek. Még egy gyufás dobozt is vitt, hogy az lesz a cini koporsója. Mikor elkészült a sir, fogta a skatulya koporsót, ment, hogy a cinit beletegyje. Kereste a szegfű bokor mellett, de sehol sem találta. Ameddig a kislány ásta a gödröt, kinyitotta a szemeit, látta hogy egyedül van, futásnak eredt. A legközelebbi egér lyukba belebujt és a földalatti alagúton haza ment. Lett is nagy öröm odahaza, az összes cini cuni testvérei körül táncolták. Elmesélte, hogyan sikerült megmenekülni. A szülei megpirongatták a könnyelműségéért, megfogadta a kis cinike, hogy többet nem kujtorog el a testvéreitől.

Elmesélte a tesvéreinek, hogy mennyire megkinozta az a hegyes karmu fenevad. Azóta mindig föl ijed az álmából, szegény cinike. Nekem is elmesélte, ha nem hiszitek, mennyatek, el a káposztás kertbe, és kérdezzétek meg tőle. Itt a vége, fuss el véle.

3. mese.

Morzsa kutya kudarca.

Réges régen, amikor még a házak teteje is lépes mézből volt és a kutyák, macskák is jó barátságban éltek egymással, volt egy nagyon torkos Mirci cica. Ez a torkos mirci soha nem ment egerészni. A finom tejecske is hiába volt kitéve neki a pitvarba, rá sem nézett a finom tejecskére, pedig kakastejjel sült kalács volt bele tördelve. Csak néha napján fogott egy egeret, még arra is lusta volt. Mindig csak a torkosságon járt az esze. Ha a gazdasszony nyitva felelte a kamra ajtaját, a torkos Mirci mindig beosont, és a tejfölös köcsögökről lenyalta a tejfölt.

Ki is pödörte ám olyan hegyesre a bajszát, hogy a Morzsi kutya alig ismert rá. Pedig akkor még igen jó barátságban éltek a kutyák a macskákkal.

A Morzsa kutya igen nagy tiszteletben tartotta Mircit, hiszen minden reggel ő etette meg a Mirci helyett a finom kakastejjel sült kalácsos finom tejecskét. Egyszer, hogy sétálgatott fölött a padláson, meglátta mennyi sok kolbász van felkötözve a hosszú rúdra. Keserves nyávogásba kezdett, annyira csiklandozta az orrát a finom kolbász illata. Megpróbált többször is fölugrani, de sehogy sem sikerült. Törte a ravasz fejét, hogyan ehetne abból a finom kolbászból. Ahogy ott sóvárogva nézegette a sok kolbászt, jó ötletje támadt. Eszébe jutott a jó cimborája, Morzsa pajtása. Gyorsan ment keresni Morzsát de sehol nem találta. Azt eszelte ki a haszontalan Mirci, hogy a Morzsát is fölcsalja a padlásra, s ha rááll a Morzsa hátára akkor biztos elér a kolbászt. Járt föl alá az udvarba, kereste a fészerbe, pajtába, de sehol nem találta. Bekiállt a kutyaólbais. Miaú, kedves Morzsa pajtás hol a csudába bujkálsz? De haszontalan nyávogott, nem felelt neki Morzsa.

Bánatában még a hegyesre pödört bajsz is lekonyult. Nem ment ki a torkos orrából a finom kolbász illata. Ahogy ott szomorkodott a kutyaház előtt, látja ám, hogy a kert felől sompolyog haza felé a Morzsa.

Nyávogva szaladt eléje, panaszosan kérdezte: Miau hol jártál? Mennyit kerestelek mindenfelé;

Vau, vau, vakkantott Morzsa, a szomszád Bodrinál voltam. Tudod mennyire szeretem, nem engedhetem, hogy elszerezze tőlem valami kóbor kutya. De hát mi a fontos? Miért kerestél?

Tudod Morzsa pajtikám, én most úgy jól lakatlak téged finom illatos kolbással, hogy életed végéig el nem felejtéd. Találtam a padláson sok-sok kolbászt, akartam neked is lehozni belőle egy szálát, de sehogy sem értem el. Gyere velem fel a padlásra, ott ráállok a hátadra, onnan elérem a kolbászt. Aztán úgy jól lakunk, hogy a fülünk is kétfelé áll.

Nem bánom felelte Morzsa, csak aztán észre ne vegyék. Elindultak a padlás feljárója felé. Amíg oda értek a létrához, ugrott egyet Mirci és Mária. Fönn volt a padláson. De Morzsi bizony párszor visszapottyant a fele utról. Biztoggatta a ravasz Mirci: Miau, még egyszer.

Nem akart szégyenbe maradni Morzsa, a kutya becsületét meg kell menteni, mert mit szól a szomszéd Bodrika, ha meg tudja, , vagy meg hallja.

Mégegyszer jó messziről neki futott és nagy lendülettel sikerült fölugrani. Boldogan mentek a padlásra, már messziről nyalták a szájuk szélit, a jó kolbász illatától. Mikor odaértek fölugrott Mirci a Morzsa hátára, de még így sem érte el a kolbászt. Ágaskodott, de hiába. Ahogy ott sóvárogva nézegette a kolbászt, észre vette, hogy a feje fölött egy egér jó ízűen rágicsálja a sonkát.

Gondolt egyet Mirci. Ha kolbász nincs, jó lesz a sonka is. Meg is szólította nagy kedvességgel a cincogót. Miau, kis pajtásom, legyünk jó barátok, ha szót fogadsz ígérem, soha többet nem bántok egyetlen cincogót sem. Macska becsület szavamat adom rá. Ha fölmászol a sonkán és elrágod a madzagját én leszek a legjobb barátod. Ci, cin, cin, jól van, felelte az egér és föl mászott a sonkatartó rudra. Rágicsálta, rágicsálta a madzagot, egyszer csak reccs, elszakadt a madzag. Nagy huppanással ráesett a sonka a Morzsa fejére. Vau, vau, üvölt fájdalmasan a Morzsa, félre tartott fejjel keservesen nyüszített. Szörnyen megijedt a Mirci is, mert kicsiny híjja, majdnem ő rá esett a sonka. Vigasztalgatta a Morzsát, de nem sokáig, mert kitört a Botrány. A nagy huppanást meghallotta a gazda, utána pedig a nagyvonyítgatást. Gyorsan levette a szegről a botját, amelyiknek jó nagy kampója van, sietve ment föl a padlásra megnézni mi történt. Hát ahogy fölért ment a kutya nyüszítés felé. Látja ám, hogy ott nyüszít a Morzsa, előtte a sonka a földön. Ahogy meglátta Mirci, hogy bottal jön a gazda, gyorsan elmenekült, a rag alá és a kémény mögé bujt.

Mérgesen rákiálltott a gazda Morzsára: Mit keresel te itt a padláson? Gyere csak ide! Megfogta a Morzsa nyakszíjját és alaposan elnászpánrolta Morzsát. Szegány Morzsa keservesen nyüszített, kutya nyelven panaszkodott, hogy nem ő a bűnös, hanem a Mirci. Az a ravasz Mirci, az az oka mindennek, de a gazda nem értette meg, hiába panaszkodott. Metül jobban nyüszített, annál jobban ütötte a gazda. Mikor elengedte a nyakszíjját, röstelkedve menekült lefelé. Nagyon röstelte. hogy így rászédte a macska. Egyenesen szaladt a szomszéd Bodrijához, mindent elpanaszolt neki. Nem volt elég, hogy a sonka fejbe ütötte, hanem még a gazda is őt verte meg, nem a macskát. Sajnálta nagyon Bodrika a Morzsát, elkezdte nyalogatni a fájó homlokát Morzsának. De meg is pirongatta, hogy egy jó házőrző kutyanak azt tudni kell hogy nem szabad lopni. El is szégyelte magát a Morzsa. De megfogadta, hogy ezt visszafizeti Mircinek. Többet soha nem lettek jó barátok. Azóta a kutyák, macskák hadilábon állnak. Nem tűri a kutya még az udvarban sem a macskát. Menekül is előle vagy a fa tetejére, vagy a padlásra, nehogy vissza adjá a tartozását a kutya. Arra int téged a Morzsa, nem hallgass a ravasz szóra.!

Árvalány haj.

Valamikor réges régen, amikor az egész kiserdőt óriás fák borították, a kis erdő legtetején lakott az erdő őre. Annak volt egy gyönyörű lánya. Az arany szőke haja hullámosan omlott a vállaira. Egyszer megbetegedett az erdő őr felesége. Hiába itatták vele a sok gyógyfűből készült orvosságot, semmire sem használt neki. Egy reggelre örökre elhunyt. Sirt, zokogott a szegény árván maradt leány, borzasztó volt neki a magány, mert az apja mindig az erdőt járta. Mindig azt sóhajtott, legalább egy testvére, volna, hogy ne lenne mindig egyedül. Egyszer aztán azt mondta neki az apja: Édeslányom azt gondoltam, megházasodom. Te is nagylány vagy már, egyszer csak jön egy kedvedre való vőlegény, és férjhez mégy. Akkor mit csinálok én itt egyedül? No meg hát még én se vagyok olyan öreg, ~~nem~~ nem élhetem így le az életemet. Hiába mondta a leány hogy ő nem hagyja itt soha, ~~nem~~ nem törődött vele, csak azt mondogatta, neked is jobb lesz, nem kell annyit dolgoznod, és nem leszel egyedül. Elhozom a Bakony erdő őre özvegyét és leányát, őket már ismered mert sokszor voltak itt még anyád életében. Nagyon elkeseredett a szegény árva, mert igen büszke és gögös volt az az asszony a lányával együtt. Tudta hogy ő soha nem tudja megszokni azok gögösségét. Ibolya nyilás idején meghozta az apja az új asszonyt a büszke lányával együtt. Annyira kedveskedett az új asszony az urának, hogy az olyan volt, mint aki se nem lát, se nem hall. Soha nem kérdezte meg a lányától, hogy meg van-e elégedve a mostohájával. Ki is használta ezt a mostoha. Mihelyt elment az ura, azonnal zavarta a szegény árvát a mosni a Balatonba. Haza felé pedig vizet kellett neki hozni, mert a kis erdő tetőn nem volt víz. Ahogy ott mosogatta a ruhákat a Balatonba, észrevétlen ottermett a háta mögött a tihanyi remete fia, a szép daliás vadász. Köszönté kedvesen a leányt: Aggy isten gyönyörű galambom, honnét kerültél te ide? Elmondta a szegény árva a szomorú sorsát. Mióta új asszonyt hozott az apja, pokol lett az élete. Minden dolgot ő neki kell csinálni, a mostoha pedig otthon pöffeszkedik a lányával. Megsajnálta a vadász a leányt és ahogy végzett a mossással a leány, a vödröt megmerítette vízzel, azt mondta a vadász: Engedd meg, hogy elvigyem a vizet helyetted, aztán mindig elsegítette vinni a vizet az árva leánynak. Aztán már az árva sem haragudott érte, ha vizért küldték. Meg is kedvelték egymást hamarosan.

Egy este, gyöngyvirág nyilás idején elment a vadász, megkérte a leánya kezét. Jól van fiam, de csak a makk hullás után lehet róla szó, mert csak akkorra hiznak meg a disznók. akkor lehet lagzit tartani. Rendben van, felelte a vadász, addig tudunk várni. Igen ám, de a mostoha testvérnek is a vadászra fáj a foga. Mikor meglátta, hogy a sánc felől közeledik a vadász, mindjárt elkezdte magát cicomáztatni. A legszebbik ruháját vette magára. Bele állt a tükörbe és a kender kóc forma haját piperkázta. De bizony a vadász még csak rá sem nézett, hanem egyenesen a kedveséhez ment és annak az arany szőke haját

10.
simogatta. Másnap, mikor vizét ment az árva, borzasztó üvöltésbe kezdett a mostoha lány. Azt mondta az anyának, elemésztí magát, ha nem lehet az övé a vadász. Azt meg ne tedd egyetlen csillagom, felelte az anyja, inkább azt a búbajos hugodat tedd el az utból, aztán megtudjuk szerezni neked azt a csinos vadászt. Még ma elteszem láb alul azt a selyem hajú angyalt, ujjongott a jó ötletnek a gonosz mostoha testvér. Csak jönne már, minél előbb érne haza. Tudod mit? Elmegyek elébe, segítem neki a vizet hozni, utána elhívom epret szedni, ahonnan aztán nem jön többet haza. S elindult az árva lány elé. Hízékedve mondta neki, add ide hugocskám az egyik vödört, nem engedhetem, hogy te kettőt cipeli, én meg csak nézzem tétlenül.

Megörült az árva, azt hitte megsajnálták, s jobbak lesznek hozzá. Hogy haza értek, meglepődve látta, hogy a mostoha már fölkészítette az ebédet főni, nem várt most órá, mint idáig. Ahogy letették a vizet, kedveskedve mondta a mostoha: Tudjátok mit, kedves gyermekeim? Menjétek el, szedjétek az erdőbe epret! Főzünk belőle finom eper lekvárt, mert a lakodalomban arra is szükség lesz. Posták a kosarat, elindultak az erdőbe. A mostoha lány ment elől, az árva pedig boldogan ment utána a lakodalomra gondolva. Csunya szakadékok mellett mentek el, meg is kérdezte az árva, hogy miért ezen a csunya helyen mennek? Mert erre van a legjobb eper, felelte a mostoha lány. Mindjárt odaérünk. Mikor a legmélyebb szakadék fölé értek, leült a mostoha lány és azt mondta: Haj, de elfáradtam, gyere te is ülj le mellém, pihenjünk kicsit.

Mit sem sejtve leült az árva lány is. A mostoha lány egy követ vett a kezébe és azt mondta: Nézzd milyen szép csillogós ez a kő. Hogy az árva arra fordult, hogy megnézze, az hirtelen úgy ~~vésbe-~~vágta fejbe az árva leányt, hogy az holtan esett hanyatt. És jajszó nélkül sikerült a gonosz testvérnek meggyilkolni. Gyorsan letépte a gonosz lány az árva lány haját, és az aranyszőke hajából is tépett ki nagy csomót. Azt beletette a kosarába, s utána letaszította a szakadékba az árva holttestét. Ő pedig az árva széttépett ruhával feltörölgette a kifolyt vért, azt is beletette a kosárba és elindult ellenkező irányba. A kis erdő előtti részen, a bokrok között, szét szórta az árva lány ruháit és a kitépett haját. Utána ment haza és kájnul mondta az anyának: Most már enyém lesz a vadász! Részletesen elmesélte hogyan végzett az árvával.

Ól van csillagom, ügyes voltál, majd ha haza jön az apja, azt mond ~~ne~~ neki, hogy a vadkan támadt rá és az tépte szét. Este, mikor hazament az apa, jaiवेशkelve fogadta a felesége; sirást szinlelve, sopánkodva mesélte el, hogy milyen szörnyű dolog történt az apa lányával. Egy hatalmas vadkan támadt rá és széttépte. Ment az apa keresni a lánya holttestét, de nem talált egyebet a széttépett ruhadarabokat és aszétszórt hajfürtjeit. Mivel véresek voltak a széttépett ruhadarabok, elhitte, amit mondtak neki. Várták már a vadászt is, neki is elmondták, mi szörnyű dolog történt. Keserves sirásra fakadt a vadász fájdalomában, s a haját tépte. Egyre azt mondogatta, még a sirhoz sem mehet el. Viasztalni kezdte a mostoha, hogy nyugodjon bele, ezen már ugysem lehet segíteni. Az ilyen szép szál legénynek akad még lány, aki még sokkal jobban fogja szeretni. Itt van az én drága lányom, ő is szívesen kárpótolná a veszteségért. Soha, kiállított föl sértődve a vadász- .

11.

Nem kell nekem senki lánya, a maga lánya akkor sem kellene, ha ő menthetné meg az életemet. Erre olyan dühbe jött a gonosz lány, hogy azon a helyen megütötte a guta. Mikor látta az anya, hogy a lánynak vége, ő is szörnyet halt bánatában. A vadász pedig bosszút fogadott, hogy nem nyugszik, amíg azt a vadkant a gyon nem lövi. Nem is sejtette, hogy máris végzett a kedvese gyilkosaival. Hacsak tehetne, mindig a kis erdő oldalban járt. Egyszer különös növényre lett figyelmes. A szél éppen olyan füvet lengetett, mint a kedvesének a haja volt. Szedett is belőle egy csomót. Hazavitte és megmutatta az apjának. Azt mondta a vén remete, ez éppen olyan, mint a kedvesed haja volt. Üzz egy bokrétát belőle a kalapod mellé, így mindig veled lesz. És nevezd árvalány hajnak. Kötött is belőle egy kis bokrétát. Ahogy a bokrétát a kalapja mellé akarta tenni, megszólalt a kis bokréta: "Üzzed, tüzzed, hü kedvesem én voltam az árva lányka, most meg vagyok bokrétácska, árvalányhaj bokrétácska." Megörült a vadász, hogy mégis van valami emlék a kedvesétől. Nem is nősült meg soha, remete lett belőle. Haláláig hordta a kalapja mellett az árvalányhaj bokrétát. A kis erdő keleti lankás oldalán, ahol a gonosz mostoha testvér elszórta az árva leány haját, az aranyszőke haj gyökereket vert. Az erdő nagy része már régen kiveszett, de ott az egy helyen, a kis erdő keleti oldalán, azóta minden nyárra ki nő és lengedez az árva lány haj.

Aki nem hiszi el, keressen fel engem Tihanyban, én elmegyek vele és megmutatom néki, hogy hol van.

5. mese.

A vihar király és a gyöngykagyló.

Ez az igaz história még abban az időben történt, mikor még Tihany körül nem volt sem országút, sem m^űut a Balaton mellett. Ha a vihar királyt valami bántotta, olyan vihart csinált a Balatonon, hogy a hullámok kijöttek egészen az erdő széléig. Tihany keleti részén az erdőben, egy mesébe illő szép juhász legény őrizte nyáját. Tavasztól őszig, állandóan kinn volt a nyájjal, éjjel, nappal. Az óvári hegyalján volt egy tisztás. Oda csinált a juhász egy kunyhót nádból. Abban szokott éjszaka aludni. A nyáj pedig a kunyhó körül pihent. Nagyon szépen tudott furulyázni. Ha a szive szerint fujta a furulyát, még a dalos madarak is elhallgattak az erdőben, a gyönyörű furulyaszótól. Ahogy a nyáj után ballagva furulyázgatott a víz szélen, egyszerre elkápráztak a szemei. A Balatonban egyszerre csak egy ragyogó szépségű lányt pillantott meg. Megszólalt a leány: Jaj, de szívem szerint furulyázol, te szép juhász legény. Ki vagy te gyönyörű szép leány, kérdé a juhász. Jer ki a Balatonból, és itt hallgasd a furulyámat. Nem lehet, felelte a lány. Atyá, a vihar király kijelölte, hogy csak idáig szabad nekünk kijönni, ezen kívül már az emberek birodalma van, oda mi már nem tudunk kimenni, bármennyire szeretnénk is. Ahol hónaljnál lejjebb érő víz van, ott már az embereké a hatalom. Várj, tündérszép leány, akkor én megyek oda te hozzád!. Letette a tariáznnyáját és a furulyát, aztán elindult be a Balatonba. Mikor odaért, megfogta a leány hófehér kezét és ~~így-esséltt~~ elbűvölten nézte a gyönyörű leányt. Hogy hívnak gyönyörű csillagom, kérdezte a leánytól? Gyöngykagyló a nevem, felelte a lány. Eljönné - e velem, lennél-e a mátkám, kérdé a legény. Mert ha ne jössz, én se megyek ki élve innen a Balatonból. Szívesen lennék a mátkád, azért szöktem ide, de én ennél tovább nem tudok menni. Hacsak te ki nem viszel, mondta a leány. Ekkor ölébe vette a legény a szép lányt és vitte ki a partra, boldogan. Nem csoda ha gyöngykagylónak hívták, mert a fején is gyöngykagylóból font koszoru volt és a nyakéke is sokrétű gyöngykagyló volt. Csak ölelték egymást nem teltek el egymás gyönyörűségével. Örömeben a juhászlegény olyan szépen furulyázott, hogy még a birkák is táncolni kezdtek. De nem sokáig örvendezhettek nyugodtan, mert amint észrevette a vihar király, hogy elrabolták az egyetlen leányát, olyan vihart támasztott, hogy az erdő szélét csapkodták a nagy hullámok. A juhász gyorsan fölterelte a nyáját a magaslati tisztásra, a kedvesét pedig a kunyhójába vezette, ott selyemfűből puha fekhelyt készített a számára. Lefektetett és betakarta subályával, hogy meg ne fázzon. Azután már nem törődött a vihar király haragjával, de a vihar király bosszút forralt az emberiség ellen. Megfogadta, hogy aki hónaljig érő víznél beljebb megy, ha csak lehet, elemészti és a csónakokat is elsüllyeszti, ha csak lehet. Teltek a napok, nagyon boldog volt a mátka pár. Egy hétig nem hajtották le a nyájukat a Balaton szélére. A ciprien forrásnál itatták meg őket. Egy hét után a nagy boldogságban egészen megfeledkeztek a vihar király haragjáról. Fönn a tisztás selyem fűvén heveredtek, a juhász legény furulyázott, a kedvese pedig gyönyörködve hallgatta szép furulyaszót.

Észre sem vették, hogy a nyáj lement és egyenesen a Balaton felé mentek. Ahogy ott heverészték a selyem fűvön, villámlás és mannydörgés rázta meg az erdőt. Ijedten ugrottak föl, tekintgettek, merre van a nyáj. Rémülten látták, hogy az egész nyáj bent van a Balatonba, a nagy hullám sodorta őket mindig beljebb és beljebb. Kétségbe esett a juhász, hogy most mit fog csinálni. A mátkája keservesen sirni kezdett, hogy az apja haragja nagyon hamar bosszút áll rajtuk. Hullott a könnye, mint a zápor eső és a könnyei mind gyöngykagylóvá váltak. Másnap így szólt a juhász a mátkájához: Itt nem maradhatunk tovább, el kell menni oda, ahol nyugodtan élhetünk itt soha sem lennénk nyugodtan. Soha sem lenne nyugtunk atyád haragjától. Jól van édesem én veled megyek, bárhová is még, de mielőtt elmegyünk, had vegyék bucsut, ringó, szép bölcsömtől, a Balatontól. Lement a Balaton szélére és sirva bucsuzott el tőle, mikor ment érte a mátkája, már egy halom gyöngykagyló volt előtte a kihullott könnyekből. Átölelte gyengécen a mátkáját a juhász és utnak indultak észak felé. Örökre itt hagyták a gyönyörű Balatont. Évek múlva egy vén kánya hozta hírül, hogy fölnt a Mátrába látta őket egy kastélyba. A vihar király tehetetlen dühében hadatüzent az emberiségnek. A viharkatonáival körül vette az egész Balatont. A fiait pedig szét küldte a folyók vizeiben, hogy ahol csak tudnak, ártsanak az embereknek. A legvitézesebb fiát a kanyargó Tiszába küldte, mindenkinek megparancsolta, ha észre veszik, hogy gyengül a gát, teljes erővel támadja meg. és a kiömlő árral mindent pusztítsanak el. Azóta kell az embereknek az árral oly nagy erővel küzdeni. A vihar király pedig a Balatonba uralkodik. A vihar katonáit hideg görcs fegyverekkel látta el, mivel hogy sok ember tulmerészkedik a határon, mert uszni nem tud, azért megparancsolta a katonáinak, hogy minden emberre löjjenek a görcsfegyverrel, amelyik hónaljnál följebb érő vízbe bemegy. Így hát hiába tud valaki uszni, még a legjobb uszó bajnok is, ha szivan találja a görcsfegyver, menthetetlen a vízbe hal.

Nyáron, mikor a sok szerelmes pár csónakázik vagy vitorlázik a Balatonon, a vihar király azt lesi, mikor érnek a Balaton közepébe, akkor elsüti a viharágyukat a Balaton minden táján, evvel ad jelt a vihar katonáknak a támadásra. Ezt már jól tudják az emberek is, menekülnek is ~~hi~~ mind kifelé. De a vihar sok esetben fölborítja a csónakokat és a vitorlásokat. Amelyiket aztán eltalálja a viharkatonáknak a görcsfegyvere, at menthetetlenül bent veszik a Balatonba. Sok esetben szembe áll a vihar király még a nagy gőzhajókkal is a Balatonon. Azokat is meg-meg himbálóztatja, szeretné azokat is felborítani. A Balatoföldi hajó kikötőben, mikor ~~es-emberek-megfeledkeztek-es-emberek-~~ a Pajtás hajón megfeledkeztek az emberek a vihar király haragjáról és sokan mentek a hajó egyik oldalára, ott minden vihar nélkül sikerült a hajót felborítani. A katonáinak itt jó alkalmuk volt a támadásra. Sokan lettek a görcs fegyver áldozatai. Aki uszná nem tud és belemegy hónaljig a Balatonba, annak nagyon kell vigyázni, hogy el ne fogják a viharkatonák. Mert azok ott állnak őrséget, s akit sikerül elfogni, az hiába akar kifelé menekülni, nem bír, mert a vihar katonák befelé huzzák. Az óvár alatti részen, ahol bucsút vett a vihar királylány a Balatontól, azóta is hányja ki a hullám a sok gyöngykagylót, melyek a viharkirály lánya

könnyei^hól lettek. Nekem is abból van nyakékem.

Valamikor réges régen, a világnak kezdetén, amikor még Tihany helyén egy nagy feneketlen tó volt, fönt az Óvár tetején állt egy kakas lábán forgó tündér palota. Abban lakott a tündér király, gyönyörűséges lányával. Hogy ne unatkozzon egyedül a tündér leány, a híres Bakony erdő kellős közepéből, a Bakony erdő erdészének a legszebbik leányát hozatták mellé udvarhölgynek és társalkodó hölgynek. Mint hogy mindkettő szép és fiatal volt, igen hamar összebarátkoztak. Mindenhová együtt jártak. Ha a tündér lánynak ladikázni szottyant kedve, ladikázni is együtt mentek. Akkor még nem kalaposan jártak az ilyen híres lányok, hölgyek, hanem keményített, fodros fejkötőben, uri fejkötőben, meg aranyos topánkában. Mikor egy alkalommal a tóban ladikáztak, azt mondta a tündér lány: Evezz arra a hármass hegy felé, megnézzük azt a híres arany házat, ki lakik benne. Ahogy ladikáztak, hirtelen csunya, fekete felhő jött a Bakony felől, nagy vihar támadt, vitte, sodorta a ladikot a hármass hegy felé, egyenest az arany ház irányába, ahol a hullám király lakott, szép, daliás fiával. A királyfi éppen az ablakból figyelte a nagy vihart, akkor vette észre, hogy két gyönyörű lány viaskodik a nagy hullámokkal. Rohant gyorsan az atya trónja elé és kétségbeesve kérte az atyát, ; drága apám, dorgáld meg és állíts le a hullámokat, két gyönyörű lány közeledik felénk ladikon, elvesznek a nagy hullámokban. Intett egyet a hullám király a kormánypálcájával, s azonnal elsimultak a hatalmas hullámok. Éppen akkor, mikor egy nagy hullám földobta a ladikot egy nagy kő szikla tetejére, ahol izgatottan várta már őket a királyfi. Az atyátó rohant a bajba jutott lányok segítségére, éppen jókor ért oda. Mikor a hullám földobta a ladikot a sziklára, elkapta a ladik szélét, és jó erősen hozzá kötötte egy pöszörce bokorhoz. A lányokat pedig kézen fogva kisegítette a ladikból.

Ki vagy te megmentőnk, kérdezte a tündér lány. Ha nem vagy itt, elveszünk. Én a hullám király fia vagyok. Hát te ki vagy, gyönyörű virágszál? Kérdezi az ifju a tündér lánytól. Tündér szép Helén a nevem, az óvári tündér király egyetlen leányea vagyok. Lejöttünk egy kicsit ladikázni, s a vihar ide sodort bennünket. Köszönjük, hogy megmentetted az életünket, de máris induljunk vissza, haza felé, elmúlt a csunya vihar, a szüleim kétségbe esnek, hogy hol vagyunk ilyen sokáig. Ne menj még el, gyönyörű tündér leány, jer, had mutassalak be atyámnak, mondá az ifju., mert az első pillanatban megszerette a tündér leányt. Bevezette az atya elé és mondá az atyának: Ime atyám, ama leány, kit megmentettünk a hullámokból. Az óvári tündér király leánya. Kérlek add beleegyezésedet, hogy feleségül kérhessem. Áldásom reátok, felelte az öreg tündér király. Na, gyönyörű virágom! Beleegyezel-e hogy elmenjek és megkérjem a kezed a szüleidtől? Nem bánom, felelte a tündér lány, mert neki is az első pillanatban megtetszett a szép királyfi. Mire harmadszorra feljön az esti csillag, ott leszek nálad, mondá a királyfi. És az eljegyzést is megtartjuk, ha te is úgy akarsz.

Még egyszer megköszönte a leány a megmentést, bele ültek a ladikba és elindul-
tak haza felé az óvárba. Nagyon boldog volt a tündér leány, örökké valóság volt
neki az a három nap. Harmadik napon, este felé azt mondta az udvar hölgyének;
siess, hozd ki a tulipános ládikámból a szép fodros fejkötőmet, mert abban vá-
rom ~~ma~~ este a szép királyfikérőmet. Gyönyörű volt a tündér leány uri fejkötőjé-
ben. Este megjött a királyfi. Boldogan szaladt elébe. Boldogan vezette be a pa-
lotába. A királyfi illő tisztelettel megkérte a tündér királytól a leánya kezét
és még azon az estén csaptak egy akkora kézfogót, hogy az óvártól a csucshegyig
folyt a finom tihanyi bor. A tücskök olyan muzsikálást rendeztek, hogy még a re-
meték is táncra perdültek a remete barlangban. Négyen táncoltak, a tündér lány
gyönyörű kedvesével, közben az udvar hölgy nagy tervet szót magában. Irigyelte
a szép királyfit a tündér lánytól. Eltökélte magában, hogy egy életem, egy ha-
lálom, de megszerzem a szép királyfit. Enyim kell, hogy legyen, ha tovább nem,
egyetlen éjszakára. Erre a merész és gonosz gondolatra még az ég is beborult.
Eltakarta a hold világot egy sűrű sötét felhő. Mivel hogy még akkor nem volt vil-
lany, csak a szentjános bogarak világítottak, vége lett az eljegyzési bálnak.
A királyfit lefektették a legszebbik szobában, a jó tihanyi bortól el is aludt
mélyen. A tündér leány is lefeküdt és elaludt. Az udvar hölgy óvatosan bement a
tündér leány szobájába, és kivette a tulipános ládából az uri fejkötőt.
Lábujj hegyen kiosont és sietve ment szobájába. Ott a fejére tette, a legszeb-
bik ruháját öltötte magára, belelépett selyem papucsába, s a tükör előtt gyö-
nyörködött magában. Már előre örült a nagyszerű tervének, még egyszer bele-
nézett a tükörbe, s elindult a királyfi szobája felé. Óvatosan kinyitotta az
ajtót, beosont, és szó nélkül lefeküdt a királyfi ágyába. Másnap reggel, ahogy
a fényfő arany napsugarak ráragyogtak a Balaton tükörére, a tündér lány rosszat
álmodva felriadt álmából. Gyorsan felöltözött és ment az udvarhölgy szobájába,
hogy fölkeltesse vele a vőlegényét. De bizony azt nem lelé a szobájában. Gon-
dolta, biztos fürdeni ment, így aztán ő maga indult a kedvese szobája felé.
Örült is, hogy nem találta az udvarhölgyet. Ment boldogan felkelteni a kedvesét
elmerengve gondolt kedvese lágy ölelésére és forró esókjaira. Lábujj hegyen kö-
zeledett az ajtóhoz, csendben benyitotta, de abban a pillanatban gyökeret vert
a lába. Nagyot sikoltott és ájultan esett össze, mert az udvarhölgy a szép ki-
rályfi karján feküdt a selyem ágyon. A sikoltásra fölriadt a királyfi és ré-
mülten látta, hogy nem a tündér leány fekszik a karján, hanem az udvarhölgy.
Ő azt hitte, hogy a menyasszonya jött be hozzá. A sötétben nem ismerte fel, mi-
vel igen hasonlítottak egymáshoz. A hangjáról sem ismerhette fel, mivel suttog-
va beszélt. És még ráadásul a menyasszonya fejkötője is a fején volt.
Szemrehányóan kérdezi az udvarhölgytől: Mért tette ezt a szégyent velem?
De az udvarhölgy nem felelt semmit, szó nélkül elszaladt és szégyenében magára
zárta a szobája ajtaját. A királyfi pedig odament kedveséhez, élesztgetni kezd-
te mindenféle csodafüvből készült parfómökkel. Egyszer csak fölnyitotta szemét,
s nagyokat sóhajtvá, keservesen sirni kezdett. A királyfi térden állva könyör-
gött neki, hogy bocsásson meg. Esküdözött égre-földre, hogy ő ártatlan.
Még álmodni sem merte volna, hogy őt így becsapja egy gonosz udvarhölgy.

De a tündér leány nem hitt a szavának, azt mondta, látni sem akarja többet. Így kénytelen volt fájó szívvvel, nagy búsan elmenni a királyfi. A tündérlány pedig ment a szüleihez, sirva borult a nyakukba és zokogva panaszkodta el, hogy mi történt az éjszaka. Szörnyű haragra lobbant a tündér király, hol az a bestia udvarhölgy, kiabált dörgő hangon. Mentek a zsobájához, mivel be volt csukva az ajtaja, megzörgették, hogy azonnal nyissa ki. Kénytelen volt kinyitni, bármi is fog történni. Ott állt a szoba közepén reszketve, az uri fejkötő még akkor is a fején volt. Tüstént kiűzték a palotából. A tündér leány megátkozta, azt kívánta, hogy fulladjon a Balaton vizébe az uri fejkötőben. A királyfi haza érvén elpanaszkodta, mi történt. Elbucsuzott attyától, csuhát vett magára és bánatában elbujdosott.

A hullámkirály keservében pedig olyan nagy vihart támasztott, amely még a tündér palotát is elsodorta. Még fundamentuma sem maradt neki. Valamennyien elpusztultak a viharban. Az udvarhölgyet is utol érte az átok, bele fulladt a Balatonba. Az uri fejkötőt széttépték a hullámok. Később megkövesedve hányta ki a Balaton a sok apró, uri fejkötőket.

Hanem az aranyház is összeomlott. Maga alá temetve a hullám királyt. Nem maradt belőle egyéb, egy kőhalmaz és egy üreg.

Aki nem hiszi, jöjjön Tihanyba, itt megláthatja. A nagy viharban a csucs hegy mellett ketté vált a hegy és a vizet a nagy vihar mind behajtotta a Balatonba, csak egy tó, a belső tó maradt belőle emlékül.

A tündér szép Helén lelke sirélllyá változott, még ma is ott repdes a Balaton felett. Azóta is a hűtlen, elvesztett párját siratja. Hogy a szép királyfi hová lett, azt még én sem tudom.

Aki tudni szeretné, az kérdezze meg azt a sirályt, amelyik legkeservesebben sir. Az biztos tudja.

Nádas szélén ovatosan sétálgat a gólya,

A hamis, tiltott szerelem sok baj okozója.

18
Közmondások.

Minél jobban kéri a lányt,
annál jobban megy.

Várt leánynak, várt a szerencséje.

Fekete földben terem a jó buza,
A sárgára rátojik a kutya.

Dögülve kelt fel, mint a kaposi malac.

Ravasz a paraszt, ha akkora is mint egy arasz.

Beugrott, mint somba a sapka.

Sorba megy, mint a jutix bíróság.

Juton jut, Maroson marad.

Andocson adnak, Kapolyon kapnak.

A ringyónak hét a köcöléje,
Hetediket a nyakába akasztja.

A piszkos tehén a mellette levő tisztát bepiszkolja a farkával.

A szépség múlandó, a jószág marafandó.

A szép a jó.

Tekintget, mint vak kutya az udvaron.

A tihanyi hármás hegyre kimegyek,
Az arany ház tetejébe fölmegek,
Gyönyörködök a belső tó tükreben,
A sok liba gágogva fürdik benne.

Az arany ház tetejéről lenézek,
Mig a szívemet is könnyebbnek érzem,
Elmerengve a tó tükkrét csodálom,
A templomot benne fejtetőn látom.

19
Aranyháztól a sas hegyre érek,
A gyönyörű Balatonra lenézek.
A halászok éppen arra hajóznak,
Jó kedvükben jaj de szépen dalolnak.

A halászok kivetették a hálót,
Kíváncsian várják, hogy az mit is fog.
Míg a hálót a hajóba behuzzák,
A sirályok a hajót körül fogják.

A tihanyi viszhang tündért megkérdem,
Kisangyalom, szeretsz-e még te engem,
De a viszhang tündére, a szeszélyes,
Visszakiállt, nem szeretlek én téged.

Viszhangdombról a templomhoz kerülök,
A templom melletti padra leülök,
A felkelő nap sugarát csodálom
A Balatonra arany hidat varázsol.

Az Ovári tetőn végig megyek,
A remete barlanghoz is elérek,
A sok fehér vitorlást onnan nézem,
Ugy hajlongnak, mint a vizi tündérek.

Tihany körül jaj, de szép a Balaton,
A sok külföldi vendéget ide vonz,
Aki egyszer megfürdika vizében,
Annak mindig vissza vágyik a szive.

A betonfal.

Ötven éve annak, hogy Benedek napján, lerakták itt a kommunizmus alapját.
A sok szegény prolik örömmel falazták,
Hogy fölépítsenek egy boldogabb hazát.
Irgy szemmel nézték a grófok és bárók,
Mindent elkövettek, hogy soká ne álljon,
Elindult nyugatról egy erős zivatar,
És ledöntötte a gyengén rakott falat.
Ahogy a nagy vihar ledöntö a falat,
Elpusztított nagyon sok szegény magyart.
Ennek a ledöntött falnak a romjait
A derék hazafik vérükkel öntözték.
Tudjátok-e magyar diákok és ifjak,
A ledöntött falnak megmaradt alapját,
Erős vasbetonból újra fölfalazták.
Jól vigyázzatok, hogy ismét el ne bontsák.
Apáitok építettek boldog, szabad hazát,
Jó erősen le is rakták annak az alapját,
Ha ti erre, magyar ifjak, éberen vigyáztok,
Nem döntheti azt le többé senki a világon.
Az ibolyától illatos március hónapja,
De dupla és szép ünnepe lettél a magyarnak,
A sokat szenvedett büszke szép fejedre,
Babér koszorút tett április negyedike,

Beteljesült szüleitek kívánsága,
Van már nekik Tibikéje, Valikája,
Ma van első ilyen boldog karácsonytok,
Soká tartson ez a boldogság nálatok.
Ezt kívánja nagyapátok, nagyanyátok.
Misikének, Rózsikának azt kívánom,
Ahogy fénylik a gyertya a fenyő ágon,
Ugy ragyogjon egészségtől az orcátok.
Szeretetett sugározzon a szivetek,
Akkor boldogok lesznek a szüleitek.
Legyen nektek nagyon boldog karácsonytok,
Ezt kívánja nagyapátok, nagymamátok.

Ismeretlen kéz.

Éltemnek őszülő korában,
 Szomoru őszi éjszakában,
 Álmatlanul hánykolódtam az ágyban,
 Ezerféle, gondolat között.
 M^egragadott egy ismeretlen kéz,
 Irnom kellett akaratlanul.
 Gondolatim papírra vetettem,
 Álom helyett írva üldögéltem,
 Nem jött addig szemeimre álom,
 Mⁱg a tollat kezembe nem vettem.
 M^egragadott egy ismeretlen kéz,
 Irnom kellett akaratlanul.
 Rágondoltam az édesanyámra,
 Mily nehezen nevelt fel engem,
 Másvilágról figyel már ő engem,
 Hat közül a legkissebbiket.
 M^egragadott egy ismeretlen kéz,
 Irnom kellett akaratlanul.
 Eszembe jut kicsiny szőszke lányom,
 Életemnek szép rózsza szála,
 Kit a halál oly korán letépett,
 Ő volt életem első reménye.
 Ha megragad egy ismeretlen kéz,
 Én csak irok akaratlanul.
 Elszomorít néha az a tudat,
 Hogy megszólnak az asszonytársaim,
 Azt fogadtam, többet sosem irok,
 Ha én azért gúny tárgya leszek,
 De megragadott egy ismeretlen kéz,
 Irnom kellett akaratlanul.
 Eszembe jutnak a leányságom
 Kissebb- nagyobb csinytevései,
 Boldogságról mennyit ábrándoztam,
 Dalba szőttem gondolataim.
 M^egragadott egy láthatatlan kéz,
 Irnom kellett akaratlanul.
 Nem vágyódtam én soha hirnévre,
 Nem véték én evvel senkinek,
 Talán nyugodtabb lesz örök álmom,
 Mert nem tűnik el nyomtalanul.
 M^egragadott egy láthatatlan kéz,
 Irnom kellett akaratlanul.

Ha eljön majd az örökös álom,
 Én a másvilágra költözök,
 Ha verseim az unokák olvassák,
 Örülök a másvilágon is,
 Hogy megragadott egy ismeretlen kéz,
 Irnom kellett akaratlanul.

1969. jun . 6.

Oh, természet, de csodállak téged,
 Már egészen rabod lettem néked.
 Akár merre nézek , téged látlak,
 A gyönyörű vad virágos tájad.
 Óh, természet, de csodállak téged,
 Amikor a gyöngyvirágot nézem,
 Megcsodálok minden kis virágot,
 Mindenben a te szépségedet látom.
 Oh természet, de csodállak téged,
 Hogyha a rózsa illatát érzem,
 A rózsának ezer színű szirma,
 Valamennyi szépséged mutatja.
 Óh természet, de csodállak téged,
 Mikor a dalos pacsirtát nézem,
 Az is azért száll föl oly magasra,
 Hogy a szépségedet csodálhassa.
 Óh, természet, de csodállak téged,
 Ha a fészekre rakó fecskét nézem,
 Milyen szorgalommal hordják a sok sarat,
 Pedig parancsot senkitől sem kapnak.
 Óh természet, de csodállak téged,
 Mikor a televíziót nézem,
 Minden ország csodáját, szépségét,
 A szobába, ide hozza nékem.
 Óh természet, de csodállak téged,
 Ha műholdat látok fönt az égen,
 Azok is csak általad vannak ott,
 Kerülgetik az egész világot.
 Óh természet, de csodállak téged,
 Te megváltoztattad az én életemet,
 Megvilágosítád az én értelmemet,
 Tollammal dicsérem a szépségedet.
 Óh természet, de csodállak téged,
 Az egész világot ámulatban ejtéd,
 Oly nagy tudást adtál az ember agyába,

Emberek mehettek a fényes holdvilágba, .

1969. jun. 6.

Konfirmáció.

Május vasárnapján szebb a harang hangja,
 Öröm könnyek között ültünk a templomba.
 Tele volt a templom orgona illattal,
 Négyszál rózsabimbó forró áhitattal,
 Buzgó imádság közt tettek fogadalmat,
 Hogy az ur Jézushoz mindig hű maradnak.
 Esedezve kérünk seregek Istene,
 Adj kitartó hitet e növendékeknek.
 A mi szép hitünknek az igazságáért,
 Máglyákon égtek a reformátorai.
 Fej lehajtva kérjük a jó Istenünket,
 Védj, szaporítsa a mi seregünket.
 Majd ha elérkezik a kísértés ideje,
 Te fogd a kezüket a növendékeknek,
 Irányítsd útjukat és életük folyásit,
 Amit ma fogadtak, tartsák meg halálig.

1969. máj . II.

A héten.

Hétfőn reggel új erővel kezdődik a munka,
 Kedden pedig levelet hoz számomra a posta.
 Szerdán este szerelmesen azt sugja a rózsám,
 Csütörtökön megkérem a kezed galambocskám.
 Péntek este eljövök a válaszáért hozzád,
 Szombaton a jegygyűrűt az ujjadra felhuzzák.
 Vasárnap már az enyimé lesz galambocskám.

1970. jan. 4.

A holdvilág.

Mikor én még kis iskolás lány voltam,
 Csak titokban lestem föl a teleholdra.
 Ki belenéz, holdkóros lesz, avval ijesztettek,
 A hold világ közepében a szent Dávid
 A mai gyerekek ijent el sem hisznek,

Mert ma már a holdra föl is mentek.
 A két bátor ember arra le is szállott,
 A hold felszínéről talajmintát hozott,

Ötven éves emlék.

Amikor én hét esztendőös kislány voltam,
 De nagy bajba keveredtem hamarosan,
 Falu végén legejtettem a libákat,
 Két marcona tollas csendőr ott megállott.
 Hét esztendőös gyerek ésszel mit sem sejtve,
 Fegyverre honfiak, e dalt énekeltem,
 Az egyik marcona csendőr belém rugott,
 Nesze vörös ringyó, ezzel tovább indult.
 Eszméletlen a gyepübe bukfenceztem,
 Az öreg Faragó bácsi állt mellettem,
 Sajnálkozva a vértócsából kihuzott,
 Fölemelt és aszélső házba behuzott,
 Bal tomporom egy karó fölhasította,
 Zsófi néni a vérem lemosogatta,
 Hogy asebből ömlő vérzést megszüntesse,
 Sós kenyérrel a sebemet bekötözte,
 A sós kenyér a sebemet nagyon csipte,
 Eszméletem másodszor elvesztettem.
 Zsófi néni mire ismét észre hozott,
 Édesanyám az ágyamban sirva csókolt.
 Hat hónapig feküdtem otthon az ágyban,
 Ezért nem jártam én második osztályban,
 Az ágyban a leckét mindig megtanultam,
 Így hát az évvégi vizsgán meg sem buktam,
 Amikor már nagy leánnyá cseperedtem,
 Egy csendőr tiszt helyettesnek meg tetszettem,
 Ha rá néztem, könnyörögve azt kérdezte,
 Mi az oka, hogy ennyire meggyülöltem,
 Már azóta ötven év eljárt felettem,
 De ezt a történetet el nem feledtem,
 Azóta már megértem sok jót és rosszat,
 Az utódok számára én ezt megírtam,

Süni Andris megjárta,
Elaludt a kökény bokor aljába,
A zsuzsika meglátta,
Hazavitte a kosárba,
Süni Andris a ;.....
Befészkelte a szecskavágó aljára,
Az esti csillag ha feljött,
Süni Andris vacsorázni előjött.
A cirnos edényéből szürcsölgette a fánom tejeckét,
Bodri kutya meglátta,
Morogva támadt rája,
A száját nagyra nyitotta,
Hogy a Sünit bekapja,
Süni Andris nevetett,
A szájába tüskét eresztett.
Szegény Bodri nyüszített,
Sajgó nyelvvel odébb ment.
A nyelve úgy megdagadt,
Szegény Bodri megfulladt.
Cirnos Cicát szereti, mert az tejet hagy neki.
Amikor csak teheti,
Kis egeret fog neki.
Kölcsönkenyér visszajár,
Egymást ekképp traktálják,
Elmélyült a barátság,
Egymást ők meg nem csalják,
Szegény Süni megjárta, Elpusztult hamarjába.
Az istállóba betévedt,
A Zsömle tehén rálépett,
Cirnos Cica siratja,
Nincs már neki barátja.

1969. aug. 27.

Mióta az ötven évemet elkerültem,
 A lábaimmal de sokat szenvedtem,
 Hiába szedtem bármilyen orvosságot,
 Egyiktől sem gyógyult meg a fájó lábam,
 Amióta rövid hullámra eljártam,
 Nagyon sokat gyógyult a fájó lábam.
 Aki ezt a gépezetet kitalálta,
 Azt az embert egész életemben áldom.
 Aki ezt a gépezetet igazgatja,
 Gyógyulásom az ő jó munkája adja,
 Elvégezte a fájó lábam kezelését,
 Köszönöm a szolgálatkész szívességét.

1969. szept. 15.

Az Akasztó-domb oldalban pihentem,
 Nézegettem a sárguló fa levelet,
 Ugy sárgultak a sudár nyárfa tetőn,
 Mint a beteg arca halála előtt.
 Seregélyek repültek nagy csoportban,
 Vad rézsafa tele piros boggyóval,
 Szomorúan szólanak a tücskök is,
 Ők is az Ősz elmulását hirdetik.
 Hosszu sorban szállottak a vadlibák,
 Kinyillott már a szép kökörcsin virág,
 A krizantém kibontotta szirmait,
 Temetőben hervadnak el szirmai.
 Hej de piros a pöszörce levele,
 Mint ha piros vérrel lenne befestve,
 Mintha a föld ezer sebből vérezne.
 Közeleg a tél pusztító hidege.
 Megjönnek az éjjeli fagyos derek,
 Lehullanak a szép piros levelek,
 Mind elhervad, a sok fű és virág,
 Mint a hervadt, ráncos arcról a bűbáj.

A betyárkendőt játszották negyven éve már,
 Egy somogyi falucskának a kicsiny színpadján,
 Olyan élethűen játszotta a betyár hitvese,
 A nézőknek könnytől ázott mind a két szeme.
 Az első sornak közepén ült a jegyző ur,
 Mellette feltűnően tapsolt egy idegen ur.

27.

Csodálkozva odasugta szomszédjának,
Ilyen tehetséget falun, sohe nem láttam,
Mikor aztán vége lett az előadásnak,
Eképpen szólt az idegen úr a leánynak,
Édes lányom nagyon jót akarok magának,
Ha el jön velem, kitanitom primadonnának,
A leányka odahívta az édesanyját,
Hogy őnéki is mondja el az ~~us~~ szándékát.
De az anyja fejét rázta hogy nem engedi,
Igy fojtotta a leányába a tehetségét.
Hogy ez történt, azóta negyven év eltelt,
A leányból azóta őszhaju nagymama lett,
Azt az estét azóta is mindig siratgatja,
Szerencsését elrontotta az édesanyja.
Közeledik életének komor, sötét alkonya,
Fölcsillant még szívében a reménység csillaga.
Tollat fogott kezébe, dalba, versbe
Leírta , hogy mi az ő szíve keserve.
Amit régen elszalajtott, negyven éve tán,
Annak egy kis töredékét most elérte már.
Életéről ezen évben filmet csináltak,
Vágya betelt, ha nem is ment primadonnának.

1969. okt. 22.

Hej, a tabi téglagyárnak, de magas a kéménye,
Ott érte el a végzete egy apát munka közben,
Hiába vitte a mentő a kórházba sebesen,
^hat kis árva anélkül sir zokog keservesen.
Ahogy letették a sirba az apjuk koporsóját,
Ne tegyék le apukánkat, sirva mind ezt hiálltják,
Ahogy a sirt betemették, koszorukat, ráraktaák
Édesanyjukat az árvák zokogva körül fogták,
Szegény anya fájdalmában eszméletét vesztette,
Az orvos injekciótam hogy magához térítse,
Hogy észre tért, reánézett két kis iker fiára,
Őneki még élni kell, hogy felnevelje az árvákat,
Sok-sok nehéz munka árán felnőttek a gyerekek,
A legidősebb fiu már boldog vőlegény lett.
Arra kérem szeretettel a leendő apósát,
Szeretettel irányítsa, ha elveszi a leányát,
Szolid, bájos kis menyasszony arra kérlek tégedet,
Az összetört szívű anyáról ne feledkezzetek el.
Ne vond el a szeretetet a jó édesanyától,
Akkor megáld a jó isten , boldog leszel , meglátod.

Az anyai szív fészkeből elrepült egy fióka,
 Hogy a szive szereteteét egy kis lánnyal megosztja.
 Egymás után elrepülnek, más fészekbe vágyódnak,
 Ha az annyi megöregszik, lesz-e aki gondozza.

1969. nov. 2.

Valamikor, kicsiny gyermek koromban,
 Kis csibéket csináltunk a porban,
 Nem volt nekünk felhuzható kis csibénk,
 Hajas babánk és brummogó kis medvének,
 Nem nyalhattuk a jó édes fagyikát,
 Helyette réten szálaltuk a sóskát.
 Nem ehettünk krémet és csokoládét,
 Jó ízűen evegettük a málét.
 Falu végén a szemetes gödörbe,
 Cigánykordék telepedtek éjjelre,
 Gyerekek a lapu között bujkálva,
 Dobálóztak a ragadánacs labdával.
 Eltűntek a gödrök és szemetek,
 A helyükbe szép új házak épültek,
 A lapu és szamár túske helyére,
 Gyönyörű szép bőrű rózsák kerültek.
 Gyönyörködnek a szép színes rózsákban,
 Van ott sorban piros, fehér és sárga.
 Itt elférnek a fehérek és sárgák,
 Hát a színes bőrű embert mért bántják?
 Neon fényben ragyognak a városok,
 Dolgozni is trolin megyünk vagy buszon,
 Azt kívánja minden igaz hazafi,
 Hogy a békét ki kell erőszakolni.

1969. nov. 25.

Hideg a tél, nagy a hó,
 Szánkózni megy a Jankó.
 Repül a szán sebesen,
 Még a szél sem éri el.
 Utána ment a Jóska,
 Hej de piros az orra.
 De ő észre sem veszi,
 A Jankót megelőzi.

Jön utána sok szánkó,
 Sári, Juci és Kató,
 Jókedvűen nevetnek,
 A szánkóról leestek.
 Meglátták ezt a fiuk,
 A hócsata elindult.
 Repült a sok hó labda,
 Hóban hevert sok sapka.
 Hát a Laci mit csinál,
 Egy nagy hóembert csinál.
 Szénből van a két szeme,
 Rossz fazék a süvegje.

Nagy pelyhekben hull a hó,
 Jön a kedves télapó,
 De havas a bundája,
 Repül vele a szánja.
 A puttonya tetézve,
 Hogy bírja az őzike.
 Ha eljön a sötét est,
 Minden ablakon beles.
 Néla a sok ajándék,
 Puttonyába be-be néz.
 Ahol jó gyermeket lát,
 Szánkójával ott megáll.
 Puttonyába minden jó,
 Mesekönyv és kis mackó.
 Szaloncukor és csoki.
 De aki szót nem fogad,
 Aki rendetlen, s hanyag,
 Annak csak virgácsot ad.
 Tibi, Misi, Rózsika,
 A cipőjét pucolja,
 Kikefélik fényesre,
 Ugy teszik ki estére.
 Az ajtó küszöbére,
 Vagy a pitvar szélére.
 Mese szánkó csilingel,
 Szegény cinkék mit esztek.
 Halljátok a gyerekek,
Szegény-cinkék
 A cinkék de éhesek.
 Adj nekik napraforgót, Apróra vágott diót.

Ki a cinkét szereti,
 Hideg téiben eteti,
 És haláltól megmenti,
 A jóságát megfizeti
 A mikulás, mert neki,
 A cipőjét megtölti.

1969. dec. 5.

Sötét felhők jönnek Vietnam felől,
 Hajtja őket a bánatos, zord szellő,
 Felhők mögött azt suttogja a szellő,
 Az egész Vietnam már egy nagy temető.
 Sötét felhők zápor esőt hullatnak,
 Gyilkos golyók ártatlan vért ontanak,
 Pusztítanak aggastyánt és csecsmőt,
 Hogy nézhet el ilyent már a teremtó.
 Hallgatom a sötét felhők zugását,
 Mesélik a vietnami anyák panaszát.
 Halljátok e magyar anyák a jajszót,
 Ez a jajszó magyar anyákhoz is szól.
 Magyar anyák, lelkesen fogjunk össze,
 Segítsünk a sok szegény szenvedőnek.
 Ha nyomtatva, verseim eladhatnám,
 A szenvedő vietnamiaknak adnám.
 Azt kívánja a világon minden jó édesanya,
 A gyilkosok Vietnamból takarodjanak haza,
 Ne hulljon már tovább az ártatlanok vére,
 Mikor lesz már az egész világon béke.

1969. dec. 2.

A családfa.

Édesanya virágos kertjébe,
 Egy fenyőfa volt ültetve.
 A jó anya gondozgatta,
 Nőtt a fának hat szép ága.
 Ahogy megnőttek az ágak,
 Egyenként le lettek vágva,
 Nem maradt neki több ága,
 Csak fönt az egy koronája.
 Megcsonkitott fenyőfáján,

Megsiratta minden ágát,
 Minden ágát kárpótolta,
 A legékesebb koronája.
 Mert a fának koronája,
 Föléje nőtt minden ágnak,
 Abban volt minden öröme,
 Az volt az ő büszkesége.
 Őrizte is éjjel, nappal,
 Nehogy valaki ellopja.
 Hiába s féltette,
 Egy eber azt is elvitte.
 Mikor már nem volt a fának
 Sem ága sem koronája,
 Fájdalomtól meggyötörve,
 Kivitték a temetőbe.
 Kúszó fenyőt ültettek sirjára,
 Melynek nem nő koronája,
 Befutotta a sirhalmát,
 A sukat szenvedett anyát.

1969. dec. 31.

A kád.

Ez az asszony de megjárta,
 Mikor megfürdött a kádban.
 Alá állt a zuhanyzónak,
 És a lábai elcsusztak.
 Ráesett a fürdő kádra,
 Annak is az oldalára.
 A fürdőkád meg sem nyekkent,
 Mikor oldalára esett.
 Az asszony egy nagyot nyekkent
 És a fürdő vízbe esett.
 Kicsit abban bugyborékol,
 Segítségért kiáltozott.
 A férje azt nem hallotta,
 Az első álmát aludta.
 Mikor a kádból kimászott,
 A fájdalomtól majd elájult.
 A férjét felébresztette,
 Hogy az orvosért elküldje.
 De a férje így dorgálta,

Miért vettél fürdőkádat,

1970. jan. I.

Ugrádoznak a borjuk a nagy hóban,
 Bámulva néznek a köcsögtartóra,
 Ki a csuda emlékezik ilyenre,
 A köcsögök nagy hó sapkát viselnek.
 Büszkén áll a hóember az udvarban,
 Kopott bundáját ujjal föl váltotta,
 Tollsöprű van mind a kettő kezében,
 Hóval fedett piros süveg a fejében.
 Olyan büszke a gombos subájára,
 És a szén fekete pörge bajuszára,
 Hiába volt két kezében a seprő,
 Mici tehén ugrádozva lökte föl.
 Hogy a tehén fellökte a hóembert,
 Piros süveg a fejéből leesett.
 Széjjel szakadt a szép gombos subája,
 Oda lett a pörge bajuszkája.

Kandur cica barátsága.

Azt mondja a Kandur cica a Morzsa kutyának,
 Morzsa pajtás, gyere menjünk együtt a padlásra,
 Van ám ott sok illatos kolbász, sonka,
 Ha fönt vagyok, mindig az én orrom csiklandozza.
 Mikor a gazdasszony a padlást nyitva hagyta,
 Kandur cica a Morzsa kutyát gyorsan oda csalta.
 Kandur cica a padláson fönt is termett gyorsan,
 De a Morzsa a létráról párszor vissza pottyant.
 Huncut kandur biztogatja, miau, mégegyszer,
 Morzsa kutya neki ugrik, fönt is terem menten.
 Kandur cica föl is állott a Morzsa hátára,
 De a kolbászt sehogyan sem érte el a lába.
 Ahogy ottan sóvárogva nézték a sok kolbászt,
 A Kandur cica meglátott egy egeret a sonkán,
 A cincogó jó étvággal rágcsálta a sonkát,
 Kandur cica a cincogót eképp megszólítja,
 Miauá, kis pajtásom, legyünk jó barátok,
 Ha szót fogadsz, többet cincogót nem bántok.
 Ha a sonkára fölmászol és a madzagot elrágod,
 Nem lesz nálam jobb barátod ezen a világon.

33.
A cincogó teljesíté a Kandur kérésétt,
El is rágta a sonkának a madzagját tüstént,
A nagy sonka reá esett a Morzsa fejére,
Vau, vau, nagyot üvölt a Morzsa ijedtébe,
Huppanást és a vonyitást meghallá a gazda,
Siet gyorsan a padlásra, kezében a botja,
Ahogy fölért a padlásra, meglátta a sonkát,
Kampós bottal alaposan elverte a Morzsát.
Ameddig a Morzsa kutyát ütötte a gazda,
Kandur cica a rag alatt elmenekült gyorsan,
Ezzel aztán vége is letta nagy barátságának,
Azóta a kutyák, macskák hadi lábon állnak.

Szürke cini szerencséje.

Szegény kicsi szürke egér de megjárta,
Beleszaladt a Cirmos cica karmába.
A szájában szegény Cinit, megkinozta,
Utána levegőbe hajította.
Szegény Cini mind a két szemét behunytam,
Ugy tett, mint hogyha már ki is mullott volna.
Gondolatban elbucsuzott szüleitől,
Még a többi Cini Cuni testvéritől.
Hogy a Cirmos szegény Cinit pofozgatta,
Mind a labdát, Ide oda dobálgatta,
Meglátta a házigazda kicsiny lánya,
Cirmos Cicát egy pálcával hátba vágta.
Haszontalan Cirmos cica ezt mért tette,
Oda bent van tenéked a friss tejezske.
Szürke Cinit a köténykéjébe tette,
A ház elé, a virágos kertbe vitte.
Kötényéből egy virág mellé le tette,
Hogy a rózsabokor alá eltemesse.
Míg a kis lány a Cininek sirt ásott,
Szürke Cini egy egér lyukba belemászott.

3
Pacsirta zengése önt a légbe,
Kicsiny méhek zümmögése,
Érző szivek lüktetése,
Téged dicsér ó Isten.
Háborgó tenger dübörgése,
Kis patak csörgedezése,
Holló levél zizegése,
Téged dicsér oó Isten.

1973. febr. 27.

Elérkezett a sép május,
Kinyillott atulipán,
Bontogatják szirmaikat az illatos orgonák.
Nem vigasztalnak engemet az illatos virágok,
Mert kórházi ágyon fekszik az én édes párom.
Hiába van bármi étel, izetlen az énnakem,
Nálad nélkülül éjjel-nappal keserű az életem.
A virágos kikeletnek még a madár is örül,
Engem pedig csak a négy fal vesz körül.
Egész éjjel az ágyamban álmatlanul hánykodók.
Nem jön álom a szememre, mindig reád gondolok.
Kérve kérem a jó Istent, gyógyítson meg tégedet,
Szárítsa föl minál előbb az én hulló könnyemet,

1970. máj. 2.

Elmulott négy óra, csörög már az óra,
Szomoruan megyek ki az istállóba.
Már a kis boci is ugrándozva vár rám,
Hogyha csak teheti, bekapja a szoknyám.
Mikor elérkezik a szopás ideje,
Engemet is elvisz, oly nagy az ereje.
Nem is úgy ugrik, repül, mint a madár,
Majd nem fölemeli fejével az annyát.
Hogyha enni adok a teheneimbek,
Nem akarnak enni, csak kifelé néznek.
Szomoruan bögnék, mennének legelni,
Hol van a gazdájuk, talán ezt kérdezik.
Szomorú lett minden azóta minálunk,
Amióta nincs itt az én édes párom.
Szívemre öllelek, majd ha haza jöhetsz,

Ölelő karomból többé el nem mehetsz. 35.

1970. máj. 3.

Elmulott Péter, Pál, megérett a kalász,
Vigan pittypalatttyól benne a fürj madár.
Messzire hallatszik a kaszék pengései,
És a marok szedő lányok éneklései.
Tán a hajnal csillag fény sem volt az égen,
Mikor az apám fölébresztett engem,
Megtöltöttem vízzel a nagy döri korsót,
A kakas még hajnalt sem kukorékol.
Nála van a van a sarló és a nagy gereblye,
Fejemen a döri korsó tele hideg vízzel.
Álmosan ballagtam kint a dülő uton,
Fejemen a döri korsó sokszor meg-meg ingott.
Kötél sodrás közben felnéztem az égre,
A csillagok egymás után hullottak a földre.
Mikorra elkészült a sok sodrott kötél,
Kelet felől kezdett kipirkadni az ég.
Mégfente az apám takaros kaszáját,
Szépen rendre vágta a megérett buzát.
Sarlómmal fölszedtem a kötélbe tettem,
Pacsirta a fejem felett dalolt fent a légben,
Repültek a markok, ömlöttek a kévék,
De még jobban az én orcámról a sós verejtek.
Munka közben lopva az utat szemléltem,
Édesanyám nem hozza é a finom ebédet.
A nagy dülő uton sietve jött felém,
Fején a vékában a sok finom ebéd.
Hogy oda ért hozzám, az eper fa alatt,
Az abroszon kitálalva a sok finom falat.
Elfogyott az ebéd, megköszöntem szépen.
Drága jó uramnak a sok finom ételt.
Vót ott turós rétes és paprikás csirke,
Örökké megmarad szájamban az ize.

1970. aug. 8.